

lice dotyčnému oprávněnému prostředku nevyhověly, vlastního rozhodnutí neučinily, jen napadené rozsudky po jejich prozkoumání potvrdily (§ 462 c. ř. s.). O mylném právním posouzení věci není tedy žádné řeči.

Nejvyšší soud změnil rozsudek odvolacího soudu v ten smysl, že zamítl žalobu i v části, v níž bylo nižšími soudy žalobě vyhověno.

Důvody:

Dovolatelka spatřuje nesprávné posouzení právní v odvolacím rozsudku z toho důvodu, poněvadž v tomto rozsudku otázka, zda-li útraty vzešlé jí proti nynějšímu žalobci ve sporu předchozím jsou takovými, jež podléhají vyrovnacímu řízení, čili nic, nebyla řešena po zákonu, poněvadž odvolací soud, vzav zřetel k tomu, že rozsudek první stolice potvrzen byl druhou i nejvyšší stolicí, uznal, že úratové výlohy první a druhé stolice staly se pravoplatnými s účinkem ode dne jejich vydání (§ 411 c. ř. s.) a z toho odvodil, že když tyto úratové pohledávky první a druhé stolice vznikly před zahájením vyrovnacího řízení, že se vyrovnání týká i jich (§ 1 (2) konk. ř. a § 63 vyrovn. řádu). Dle č. 4 §u 503 c. ř. s. uplatněný důvod je tím opodstatněn. Především dlužno mít na paměti, že ony útraty vznikly žalované straně z toho důvodu, že o žalobním nároku nynějšího i tehdejšího žalobce rozhodnuto bylo ve všech třech soudních stolicích zamítavě, že tedy tyto útraty nejsou příslušenstvím nějaké pohledávky hlavní, nýbrž jsou samostatnou pohledávkou úratovou. Z toho plyne, že i právní důvod všech úratových pohledávek sahá svým vznikem, o § 41 c. ř. s. se opíraje, k době vydání dotyčných rozsudků, ale že v prvních dvou nižších stolicích bylo jeho vzejití podmíněno pravoplatností rozsudků, tedy že o skutečném, bezpodmínečném vzniku lze mluvit teprve od okamžiku, kdy všechny tři rozsudky nabyly právní moci, což se stalo až vydáním potvrzujícího rozsudku Nejvyššího soudu. Představujeme do té doby podle §u 40 c. ř. s. náklady sporu, které si musí každá strana, pokud byly způsobeny jejími procesními úkony, nejprve sama zapraviti, stávají se procesní útraty pohledávkou teprve pravoplatným prisouzením (§ 409, 411, 416 c. ř. s.), a to se v tomto případě stalo teprve rozsudkem Nejvyššího soudu a uplynutím lhůty §u 409 odstavec třetí c. ř. s. Bylo-li zjištěno, že tento byl vydán teprve po zahájení vyrovnacího řízení, sluší uznati, že se těchto úratových pohledávek všech tří stolic nedotklo vyrovnávací řízení, že má žalovaná strana nárok na jejich úplné zaplacení, což zejména soud, exekuci pro tyto celé a nezkrácené pohledávky úratové povolivší, zcela správně rozpoznal.

Čís. 4072.

Jednostranný, nepřekonatelný odpor jednoho manžela nestačí, by na jeho základě byl povolen rozvod od stolu a lože, jemuž se druhý manžel vzpírá. -

Nemůže-li manžel žádati, by manželství bylo rozloučeno, poněvadž sám převážně zavinil manželský rozvrat, nemůže také žádati, by manželství bylo rozvedeno od stolu a lože.

Netvořilo-li uplatňované citelné ubližování na cti v rozepři o rozluku rozlukového důvodu, netvoří ani v rozvodovém sporu rozvodového důvodu.

(Rozh. ze dne 23. července 1924, Rv II 296/24.)

Prosoudiv spor, jímž domáhal se na manželce rozluky manželství pro nepřekonatelný odpor a citelné ubližování na cti, žaloval žalobce z týchž důvodů o rozvod manželství od stolu a lože. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic. Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Odvolací soud právem poukázal k tomu, že důvody, z nichž žalobce žádal za rozluku, jsou totožny s důvody, z nichž nyní žaluje o rozvod, že dovolatel neuvedl přesně okolností, o kterých měl býti proveden postrádaný důkaz, že vše, co uváděl, je tak povšechného rázu, že o tom nelze připouštěti důkazy, jmenovitě postrádaný důkaz, jenž by přirozeně sloužil jedině tomu, by jím teprve byly vypátrány okolnosti, jež by žalobní žádání odůvodnily skutkově. Ale také správně poukázal odvolací soud, že dlužno za tohoto stavu přihlížeti k výsledku sporu o rozluku manželství, že dovolatel sám převážně zavinil manželský rozvrat, a jest přisvědčiti právnímu názoru odvolacímu, že když nemůže manžel v takovém případě žádati, by manželství bylo rozloučeno, nemůže ani žádati, by manželství bylo rozvedeno od stolu a lože. Důvod čís. 4 Šu 503 c. ř. s. spatřuje dovolatel především v právě uvedeném právním názoru odvolacím, o němž byla řeč. Dále jej spatřuje v tom, že odvolací soud nepřihlédl nyní k tomu, že zaviněním žalované byl žalobce nucen již před lety přerušiti s ní manželské spoluzití, že žalovaná jako manželka hrubě porušila manželskou povinnost již tím, že v roce 1915 odepřela ho následovat jako svého manžela do jeho nového působišť v M. a sama tehdy hrozila rozvodem. V tom nemůže býti spatřován rozvodový důvod podle Šu 109 obč. zák., poněvadž dovolatel sám uváděl, že na manželčin nátlak na místo v M. resignoval a přesídlil za svým povoláním do H., ale pak stále ještě navštěvoval rodinu, kterou zanechal v Z. Dále spatřuje nesprávné právní posouzení v tom, že odvolací soud nepřihlédl k tomu, že od roku 1915 vůbec se žalovanou nežije pro nepřekonatelný odpor, který vůči ní chová, přes to, že se žalovaná nabízí ku pokračování v manželství, třeba ihned. Míni, že nepřekonatelný odpor stačí sám o sobě jako rozvodový důvod, že nemusí býti v tom přesném pojetí, jako při rozluce, jmenovitě, že není potřebí souhlasu druhé strany. Nelze mu v tom přisvědčiti. Podle Šu 13. písm. i) zákona ze dne 22. května 1919 čís. 320 sb. z. a n. lze žalovati o rozluku manželství pro nepřekonatelný odpor jednoho manžela, ale druhý manžel musí se připojiti ku žádosti a jen v tom případě, souhlasí-li druhý manžel, by manželství bylo rozloučeno pro nepřekonatelný odpor může

soud uznati napřed na rozvod od stolu a lože. Z tohoto zákonného ustanovení, převzatého ze zrušeného Šu 115 obč. zák. vyplývá, že tvrzený jednostranný, nepřekonatelný odpor jednoho manžela nestačí, by na jeho základě byl povolen rozvod od stolu a lože, jemuž se vzpírá druhý manžel, leda že nepřekonatelný odpor byl odůvodněn některým v Šu 109 obč. zák. příkladmo uvedeným, nebo jemu na roveň postaveným důvodem rozvodovým. Pokud mluví dovolatel o citelném ubližování na cti, poukázal správně odvolací soud k tomu, že dlužno přihlížeti k výsledku sporu o rozluky manželství, neboť v rozvodové rozeprě uplatňované citelné ubližování na cti je s oním v rozeprě rozlukové totožným a, netvořilo-li v rozeprě o rozluky rozlukového důvodu, netvoří ani v rozvodovém sporu rozvodového důvodu.

Čís. 4073.

Objednání obleku dle míry jest smlouvou o dílo, nikoliv smlouvou kupní, třebaš krejčí dodal látku.

(Rozh. ze dne 23. července 1924, Rv II 315/24.)

Žalobce zhotovil žalovanému dle míry oblek, k němuž dodal látku, a zaslal jej po jediné zkoušce žalovanému. Namítнув, že oblek má vady, žalovaný ho nepřijal. Žalobu o zapravení úplaty procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud žalobě vyhověl, neuznav vady, žalovaným namítané, za podstatné ve smyslu Šu 1167 obč. zák. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nesprávné posouzení právní spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud posoudil spornou smlouvu jako smlouvu o dílo, ačkoliv byl objednáán hotový oblek jako celek za smlouvenou cenu kupní, že proto mělo býti použito předpisu Šu 922 obč. zák. a násl., že proto nemusí šatů přijmouti, jelikož nemají ujednaných vlastností. Nelze tohoto právního názoru dovolatelova schváliti, ač by mu jeho vývody nebylo pomoheno, poněvadž předpis Šu 1167 ob. zák. dlužno obdobně užiti i při správě. Má-li býti dodána movitá věc, jde jenom tenkrát o kupní smlouvu, když věc, jež má býti dodána, je určena pouze druhově, poněvadž v takovém případě objednatel nemá co činiti ani se způsobem, ani se zdarem výrobního řízení, a nezdařilý výrobek představuje právě věc, jak nebyla jím objednáána, ale tam, kde je věc individualisována, jako v tomto případě, ve kterém bylo objednáno podle dovolatelovy míry a oblek byl na dovolateli jedenkrát zkoušen, v takovém případě práce ku vyrobení objednané věci koná se už od původu a jenom pro obědnavatele, a to je pak smlouvou o dílo.

Čís. 4074.

Ručení dle Šu 4 mistodržitelského nařízení pro Čechy ze dne 12. března 1907, čís. 33 z. zák. vztahuje se na osobu hospodářského pod-